

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה- ■</p>
--	--

מועד קטן-ואלו מגלחין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
מימרא				Talmud Navigator																
אין קורעין, ולא חולצין, ואין מברין, אלא קרוביו של מת.																				מ
ואין מברין אלא על מטה זקופה.																				מ
ואפילו חכם?																				ג
חכם שמת - הכל קרוביו.	והתניא:																			כה
הכל קרוביו סלקא דעתך?																				כה
אלא: הכל כקרוביו הכל קורעין עליו, והכל חולצין עליו, והכל מברין עליו ברחבה.																				כה
לא צריכא דלאו חכם הוא.																				כה
ואי אדם כשר הוא - חיובי מיחייב למיקרע																				כה
מפני מה בניו ובנותיו של אדם מתים כשהן קטנים - כדי שיבכה ויתאבל על אדם כשר.	דתניא:																			כה
יבכה ויתאבל? ערבונא קא שקיל מיניה?																				כה
אלא: מפני שלא בכה והתאבל על אדם כשר. שכל הבוכה ומתאבל על אדם כשר - מוחלין לו על כל עונותיו בשביל כבוד שעשה לן																				כה
דלאו אדם כשר הוא.																				כה
אי דקאי התם בשעת יציאת נשמה - חיובי מיחייב																				כה
העומד על המת בשעת יציאת נשמה - חייב לקרוע. למה זה דומה - לספר תורה שנשרף, שחייב לקרוע	דתניא: רבי שמעון בן אלעזר:																			כה
דלא קאי התם בשעת יציאת נשמה.																				כה
כי נח נפשיה דרב ספרא לא קרעו רבנן עליה. אמרי: לא גמרינן מיניה.																				כה
מי תניא הרב שמת? חכם שמת תניא. ועוד: כל יומא שמעתתיה בפומין בבי מדרשא.	אמר להו אביי:																			כה
סבור: מה דהוה - הוה.																				כה
חכם, כל זמן שעוסקין בהספד - חייבין לקרוע.	אמר להו אביי: תניא:																			כה
סבור למיקרע לאלתר.																				כה
חכם כבודו בהספידו.	אמר להו אביי: תניא:																			כה
כי נח נפשיה דרב הונא, סבור לאותובי ספר תורה אפורייה.																				כה
מילתא דבחייה לא סבירא ליה, השתא ליקום (ליה) ליעבד ליה?	אמר להו רב חסדא:																			כה
אנא חזיתיה לרב הונא דבעי למיתב אפורייה, והוה מנח ספר תורה עליה. וכף כדא אארעא ואותיב ספר תורה עילויה.	דאמר רב תחליפא:																			כה
אסור לישב על גבי מטה שספר תורה מונח עליה.	אלמא קסבר: [רב הונא]																			כה
לא הוה נפיק פוריא מבבא, סבור לשלשולי דרך גגין																				כה
חכם כבודו דרך פתח.	אמר להו רב חסדא: הא גמירנא מיניה: [רב הונא]																			כה
סבור לאשנויי מפוריא לפוריא.																				כה
חכם, כבודו במטה ראשונה.	אמר להו רב חסדא, הכי גמירנא מיניה: [רב הונא]																			כה
מנין לחכם שכבודו במטה ראשונה - שנאמר (שמואל ב' ו') וירכבו את ארון האלהים אל עגלה חדשה.	דאמר רב יהודה אמר רב:																			כה

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

מקרא-key:

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
פרוס בבא, ואפקוה.												◇	כה.
ראוי היה רבינו שתשרה עליו שכינה, אלא שבבל גרמה ליה.	פתח עליה רבי אבא:											◇	כה.
(יחזקאל א') היה היה דבר ה' אל יחזקאל בן בוזי הכהן בארץ כשדים	מתיב רב נחמן בר חסדא, ואמרי לה רב חנן בר חסדא:											◇	כה.
טפח ליה אבוה בסנדליה. אמר ליה: לאו אמינא לך לא תיטרוד עלמא? מאי היה - שהיה כבר.	[חסדא/רב חסדא]											◇	כה.
כי אסקוה להתם אמרו ליה לרבי אמי ולרבי אסי: רב הונא אתי.												◇	כה.
כי הוינן התם לא הוה לן לדלויי רישין מיניה, השתא אתינן הכא אתא בתריין?	אמרו: [רבי אמי ורבי אסי]											◇	כה.
ארונו בא.	אמרו להו:											◇	כה.
רבי אמי ורבי אסי נפוק, רבי אילא ורבי חנינא לא נפוק.												◇	כה.
רבי אילא נפק, רבי חנינא לא נפק.	איכא דאמרי:											◇	כה.
דנפק מאי טעמיה.												◇	כה.
ארוח העובר ממקום למקום - עומדים עליו בשורה, ואומרים עליו ברכת אבליים ותנחומי אבליים.	דתניא:											◇	כה.
דלא נפק מאי טעמא												◇	כה.
ארוח העובר ממקום למקום - אין עומדין עליו בשורה, ואין אומרים עליו ברכת אבליים ותנחומי אבליים.	דתניא:											◇	כה.
קשיין אהדדי?												◇	כה.
לא קשיא, כאן - ששלדו קיימת, כאן - בשאין שלדו קיימת												◇	כה.
ורב הונא שלדו קיימת הוה.												◇	כה.
לא סיימוה קמיה.												◇	כה.
היכא נינחיה? רב הונא ריבץ תורה בישראל ורבי חייא ריבץ תורה בישראל הוה.	אמרי:											◇	כה.
מאן מעייל ליה?												◇	כה.
אנא מעיילנא ליה, דאוקמתיה לתלמודאי כי הוינא בר תמני סרי שנין ולא חזי לי קרי, ומשמע ליה קמיה וידעי בעובדיה. דיומא חד אתהפיכא ליה רצועה דתפילין, ויתיב עלה ארבעין תעניתא.	אמר להו רב חגא:											◇	כה.
עייליה, הוה גני יהודה מימיניה דאבוה, וחזקיה משמאליה. אמר ליה יהודה לחזקיה: קום מדוכתיך, דלאו אורח ארעא דקאים רב הונא.												◇	כה.
בהדי דקאים - קם בהדיה עמודא דנורא, חזייה רב חגא, איבעית. זקפיה לארוניה ונפק, אתא. והאי דלא איענש ענש - משום דזקפיה לארוניה דרב הונא.												◇	כה.
כי נח נפשיה דרב חסדא סבור לאותובי ספר תורה אפורייה												◇	כה.
מילתא דלרביה לא סבירא ליה, אנן ניקום נעביד ליה?	אמר להו רבי יצחק:											◇	כה.
סבור דלא למישלל קרעייהו.												◇	כה.
חכם, כיון שהחזירו פניהם מאחורי המטה - שוללין.	אמר להו רבי יצחק בר אמי:											◇	כה.
כי נח נפשיה דרבה בר הונא ורב המנונא אסקינהו להתם, כי מטו אגישרא קמו גמלי.												◇	כה.
אמר להו הוה טיעא: מאי האי? אמרו ליה: רבנן דקא עבדי יקרא אהדדי. מר אמר: מר ניעול ברישא, ומר אמר: מר ניעול ברישא.												◇	כה:
אמר: דינא הוא דרבה בר הונא ליעול ברישא.												◇	כה:
חליף גמליה דרבה בר הונא, נתור ככיה ושניה דהוה טיעא.												◇	כה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
גזע ישישים עלה מבבל ועמו ספר מלחמות. קאת וקפוד הוכפלו, לראות בשוד ושבר הבא משנער. קצף על עולמו וחמס ממנו נפשות, ושמה בהם ככלה חדשה. רוכב ערבות שש ושמה בבא אליו נפש נקי וצדיק.	פתח עליה ההוא ינוקא:												כה:
תמרים הניעו ראש על צדיק כתמר, נשים לילות כימים על משים לילות כימים.	כי נח נפשיה דרבינא פתח עליה ההוא ספדנא:												כה:
ההוא יומא מאי אמרת?	אמר ליה רב אשי לבר קיפוק:												כה:
אמינא: אם בארזים נפלה שלהבת - מה יעשו איזובי קיר, לויתן בחכה הועלה - מה יעשו דגי רקק, בנחל שוטף נפלה חכה - מה יעשו מי גבים.	אמר ליה: [בר קיפוק]												כה:
חס ושלום דחכה ושלהבת בצדיקי אמינא.	אמר ליה בר אבין:												כה:
ומאי אמרת?													כה:
אמינא: ככו לאבלים ולא לאבידה, שהיא למנוחה ואנו לאנחה.	[בר אבין]												כה:
חלש דעתיה עליהו, ואתהפוך כרעייהו. ההוא יומא לא אתו לאספודיה.													כה:
לא בר קיפוק חליץ, ולא בר אבין חליץ.	והיינו דאמר רב אשי:												כה:
רבא, כי הוה אתא לדגלת אמר ליה לבר אבין: קום אימא מילתא.													כה:
באו רוב שלישיית במים, זכור ורחם. תעינו מאחרוך כאשה מבעלה, אל תזניחנו כאות מי מרה.	קאי ואמר: [בר אבין]												כה:
(חנין יוחנן זירא אבא יעקב יוסי שמואל חייא מנחם - סימן).													כה:
רבי חנין חתניה דבי נשיאה הוה, לא קא הוה ליה בני, בעא רחמי והוה ליה. ההוא יומא דהוה ליה - נח נפשיה.													כה:
שמחה לתוגה נהפכה, ששון ויגון נדבקו, בעת שמחתו נאנח, בעת חנינתו אבד חנינו.	פתח עליה ההוא ספדנא:												כה:
אסיקו ליה חנן על שמיה.													כה:
כי נח נפשיה דרבי יוחנן													כה:
קשה היום לישראל כיום בא השמש בצהרים, דכתיב (עמוס ה') והיה ביום ההוא והבאתי השמש בצהרים.	פתח עליה רבי יצחק בן אלעזר:												כה:
זה יומו של יאשיהו.	ואמר רבי יוחנן:												כה:
כי נח נפשיה דרבי יוחנן יתיב רבי אמי שבעה ושלישים.													כה:
רבי אמי דעבד לגרמיה הוא דעבד.	רבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא:												כה:
אפילו רבו שלימדו חכמה - אינו יושב עליו אלא יום אחד.	דהכי אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:												כה:
כי נח נפשיה דרבי זירא													כה:
ארץ שנער הרה וילדה, ארץ צבי גידלה שעשועיה. אוי נא לה אמרה רקת, כי - אבדה כלי חמדתה.	פתח עליה ההוא ספדנא:												כה:
כי נח נפשיה דרבי אבהו אחיתו עמודי דקסרי מיא.													כה:
דרבי יוסי - שפעו מרזבי דציפורי דמא													כה:
דרבי יעקב - אתחמיאו כוכבי ביממא.													כה:
דרבי אסי - איעקרו כל אילניא													כה:
דרבי חייא - נחיתו כיפי דנורא מרקיעא,													כה:
דרבי מנחם ברבי סימאי - אישתעו צלמנייא והוה למחלצייא													כה:
דרבי תנחום בר חייא - איתקצצו כל אנדרטיא													כה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
דרבי אלישיב - איחזקו שבעין מחתרתא בנהרדעא																כה:
דרב המנונא - נחיתו כיפי דברדא מרקיעא																כה:
דרבה ורב יוסף - נשוק כיפי דפרת אהדדי																כה:
דאביי ורבא - נשוק כיפי דדגלת אהדדי																כה:
כי נח נפשיה דרבי משרשיא טעון דיקלי שיצי.																כה:
ואלו קרעין שאין מתאחזין: הקורע על אביו, ועל אמו, ועל רבו שלימדו תורה, ועל נשיא, ועל אב בית דין, ועל שמועות הרעות, ועל ברכת השם, ועל ספר תורה שנשרף, ועל ערי יהודה, ועל המקדש, ועל ירושלים.	תנו רבנן:															כו.
וקורע על מקדש ומוסיף על ירושלים.																כו.
אביו ואמו ורבו שלימדו תורה מנלן?																כו.
דכתיב (מלכים ב' ב') ואלישע ראה והוא מצעק אבי רכב ישראל ופרשיו. אבי אבי - זה אביו ואמו, רכב ישראל ופרשיו - זה רבו שלימדו תורה.																כו.
מאי משמע?																כו.
רבי רבי, דטב להון לישראל בצלותיה מרתיכין ופרשין.	כדמתרגם רב יוסף:															כו.
ולא מתאחזין מנלן?																כו.
דכתיב (מלכים ב' ב') ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים. ממשמע שנאמר ויקרעם איני יודע שלשנים? אלא, מלמד שקרועים ועומדים לשנים לעולם.																כו.
אליהו חי הוא	ריש לקיש לרבי יוחנן:															כו.
כיון דכתיב (מלכים ב' ב') ולא ראהו עוד - לגבי דידיה כמת דמי.	אמר ליה: [רבי יוחנן]															כו.
נשיא ואב בית דין ושמועות הרעות מנלן?																כו.
דכתיב (שמואל ב' א') ויחזק דוד בבגדיו ויקרעם וגם כל האנשים אשר אתו ויספדו ויבכו ויצמו עד הערב על שאול ועל יהונתן בנו ועל עם ה' ועל בית ישראל כי נפלו בחרב. שאול - זה נשיא, יהונתן - זה אב בית דין, על עם ה' ועל בית ישראל - אלו שמועות הרעות.																כו.
ואימא עד דהוון כולהו	רב בר שבא לרב כהנא:															כו.
על על הפסיק הענין.	אמר ליה: [רב כהנא]															כו.
ומי קרעין אשמועות הרעות?																כו.
קטל שבור מלכא תריסר אלפי יהודאי במזיגת קסרי, ולא קרע.	והא אמרו ליה לשמואל:															כו.
לא אמרו אלא ברוב צבור. וכמעשה שהיה.																כו.
ומי קטל שבור מלכא יהודאי? והא אמר ליה שבור מלכא לשמואל תיתי לי, דלא קטלי יהודי מעולם																כו.
התם אינהו גרמי לנפשיהו.																כו.
לקל יתירי דמזיגת קסרי פקע שורא דלודקיא.	דאמר רבי אמי:															כו.
על ברכת השם מנלן?																כו.
דכתיב (מלכים ב' י"ח) ויבא אליקים בן חלקיה אשר על הבית ושכנא הספר ויואח בן אסף המזכיר אל חזקיהו קרועי בגדים.																כו.
אחד השומע ואחד השומע מפי השומע חייב לקרוע. והעדים אינן חייבין לקרוע, שכבר קרעו בשעה ששמעו.	תנו רבנן:															כו.
בשעה ששמעו מאי הוי? הא קא שמעי השתא																כו.
לא סלקא דעתך, דכתיב (מלכים ב' י"ט) ויהי כשמע המלך חזקיהו ויקרע את בגדיו - המלך קרע, והם לא קרעו.																כו.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ולא מתאחין מנלן?												◊	כו.
אתיא קריעה קריעה.												!	כו.
ספר תורה שנשרף מנלן?												^	כו.
דכתיב (ירמיהו ל"ו) ויהי כקרוא יהודי שלש דלתות וארבעה יקרעה בתער הספר והשלך אל האש אשר אל האח וגו'.												!	כו.
מאי שלש דלתות וארבעה?												^ !	כו.
אמרו ליה ליהויקים: כתב ירמיה ספר קינות. - אמר להו: מה כתיב ביה? - (איכה א') איכה ירמיה בדד. - אמר להו: אנה מלכא. - אמרו ליה: (איכה א') בכו תבכה בלילה. - אנה מלכא. - (איכה א') גלתה יהודה מעני - אנה מלכא. (איכה א') דרכי ציון אבלות. - אנה מלכא. (איכה א') היו צריה לראש. - אמר להו: מאן אמרה? - (איכה א') כי ה' הוגה על רב פשעיה. מיד קדר כל אזכרות שבה ושרפן באש.												!	כו.
והיינו דכתיב (ירמיהו ל"ו) ולא פחדו ולא קרעו את בגדיהם, מכלל דבעו למיקרע.												■	כו.
אימר משום שמועות הרעות	רב פפא לאביי:											?	כו.
שמועות רעות בההיא שעתא מי הוו?	אמר ליה: [אביי]											!	כו.
הרואה ספר תורה שנקרע חייב לקרוע שתי קריעות: אחד על הגויל ואחד על הכתב. שנאמר: (ירמיהו ל"ו) אחרי שרף המלך את המגלה ואת הדברים.	רבי חלבו אמר רב הונא:											■	כו.
רבי אבא ורב הונא בר חייא הוו יתבי. קם רבי אבא, בעא לאפנויי, שקליה לטוטפתיה אחתיה אבי סדיא. אתאי בת נעמיא בעא למיבלעיה												○	כו.
השתא איחייבין לי שתי קריעות	אמר: [רבי אבא]											■	כו.
מנא לך הא? והא בדידי הוה עובדא, ואתאי לקמיה דרב מתנה ולא הוה בידיה, אתאי לקמיה דרב יהודה	אמר ליה: [רב הונא]											?	כו.
לא אמרו אלא בזרוע, וכמעשה שהיה.	ואמר לי: [רב יהודה] הכי אמר שמואל:											■ ?	כו.
ערי יהודה מנלן?												^	כו.
דכתיב (ירמיהו מ"א) ויבאו אנשים משכם משלו ומשמרון שמונים איש מגלחי זקן וקרעי בגדים ומתגודדים ומנחה ולבונה בידם להביא בית ה' וגו'.												!	כו.
הרואה ערי יהודה בחורבנן - אומר: (ישעיהו ס"ד) ערי קדשך היו מדבר, וקורע. ירושלים בחורבנה - אומר: (ישעיהו ס"ד) ציון מדבר היתה ירושלים שממה, וקורע. בית המקדש בחורבנו - אומר (ישעיהו ס"ד) בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבתינו היה לשרפת אש וכל מחמדנו היה לחרבה, וקורע.	רבי חלבו אמר עולא ביראה אמר רבי אלעזר:											■	כו.
קורע על מקדש ומוסיף על ירושלים.												■	כו.
אחד השומע ואחד הרואה, כיון שהגיע לצופים - קורע, וקורע על מקדש בפני עצמו ועל ירושלים בפני עצמה	ורמינהו:											■ ?	כו.
לא קשיא: הא - דפגע במקדש ברישא, הא - דפגע בירושלים ברישא.												!	כו.
וכולן רשאין לשוללן, ולמוללן, וללוקטן ולעשותן כמין סולמות, אבל לא לאחותן.	תנו רבנן:											■	כו.
ובאיחוי אלכסנדר.	רב חסדא:											■	כו.
הקורע מתוך השלל מתוך המלל, מתוך הלקט, מתוך הסולמות - לא יצא. מתוך האיחוי - יצא.	תנו רבנן:											■	כו.
ובאיחוי אלכסנדר.	רב חסדא:											■	כו.
רשאי להופכו למטה ולאחותו.	תנו רבנן: [ת"ק]											◆	כו.
אוסר לאחותו.	רבי שמעון בן אלעזר:											◆	כו.
וכשם שהמוכר אסור לאחותו - כך הלוקח אסור לאחותו. ולפיכך מוכר צריך להודיעו ללוקח.												■	כו.
תחילת קריעה טפה, ותוספת שלש אצבעות, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											◆	כו.
תחילת קריעה שלש אצבעות, ותוספת כל שהו.	רבי יהודה:											◆	כו.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הלכה כרבי מאיר בקריעה, והלכה כרבי יהודה בתוספת.	עולא:											◇	כו:
תחילת קריעה טפה ותוספת כל שהו.	תניא נמי הכי, רבי יוסי:												כו:
אמרו לו מת אביו, וקרע, מת בנו, והוסיף, תחתון מתאחה, עליון אינו מתאחה. מת בנו וקרע, מת אביו והוסיף, עליון מתאחה, תחתון אינו מתאחה. מת אביו, מת אמו, מת אחיו, מתה אחותו, קורע קרע אחד לכולן.	תנו רבנן: [ת"ק]												כו:
על כולן קרע אחד, על אביו ואמו קרע אחד, לפי שאין מוסיפין על קרע אביו ואמו.	רבי יהודה בן בתירה:												כו:
מאי טעמא?													כו:
לפי שאינן בתוספת.	רב נחמן בר יצחק:												כו:
הלכה כרבי יהודה בן בתירה.	שמואל:												כו:
ומי אמר שמואל הכי?													כו:
הלכה כדברי המיקל באבל	והאמר שמואל:												כו:
אבילות לחוד, קריעה לחוד.													כו:
עד היכן קורע?													כו:
עד טיבורו													כו:
עד לבו.	יש אומרים:												כו:
אף על פי שאין ראייה לדבר - זכר לדבר, שנאמר (יואל ב') וקרעו לבבכם ואל בגדיכם.													כו:
הגיע לטיבורו, מרחיק שלש אצבעות וקורע. נתמלא מלפניו - מחזירו לאחוריו. נתמלא מלמעלה - הופכו מלמטה. והקורע מלמטה ומן הצדדין לא יצא. אלא שכהן גדול פורם מלמטה.													כו:
פליגו בה רב מתנה ומר עוקבא, ותרוייהו משמיה דאבוה דשמואל ולוי													כו:
כל שבעה קורע, לאחר שבעה מוסיף.	חד: [רב מתנה/מר עוקבא]												כו:
כל שלשים קורע, לאחר שלשים מוסיף.	וחד: [רב מתנה/מר עוקבא]												כו:
מאן דאמר כל שבעה קורע, אמאי, דלא ניתן לשוללו	מתקיף לה רבי זירא:												כו:
האשה שוללתו לאלתר	אלא הא דאמר מר:												כו:
הכי נמי?													כו:
התם משום כבוד אשה הוא.													כו:
מאן דאמר כל שלשים קורע, אמאי, דלא ניתן לאחותו.													כו:
אלא לאביו ולאמו, דלא ניתן לאחותו לעולם, הכי נמי?													כו:
התם משום כבוד אביו ואמו הוא.													כו:
היוצא בבגד קרוע לפני המת הרי זה גוזל את המתים ואת החיים.	תנו רבנן:												כו:
האומר לחבירו: השאילני חלוקך ואלך ואבקר את אבא שהוא חולה, והלך ומצאו שמת - קורע, ומאחו. וכשיבא לביתו מחזיר לו חלוקו ונותן לו דמי קרעו. ואם לא הודיעו - הרי זה לא יגע בו.	רבן שמעון בן גמליאל:												כו:
חולה שמת לו מת - אין מודיעין אותו שמת, שמא תטרף דעתו עליו. ואין מקרעין בפניו, ומשתקין את הנשים מפניו.	תנו רבנן:												כו:
ומקרעין לקטן מפני עגמת נפש.													כו:
וקרעין על חמיו ועל חמותו מפני כבוד אשתו.													כו:

■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

Talmud Navigator

מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואמר רב פפא: תנא באבל רבתי:										■	◇
										■	<
תנו רבנן:										■	◇
										○	
אמר: [רבא]										■	
תנו רבנן:										■	◇
תנו רבנן: [רבי אליעזר]										◇	■
רבי יהושע:										◇	■
										○	
תנו רבנן:										■	◇
רבה בר הונא:										■	◇
תנו רבנן:										■	◇
										■	◇
[ת"ק]										◇	■
רבן שמעון בן גמליאל:										◇	■
										^	
עולא:										!	◇
אמר ליה רבה:										?	
דתנן:										■	?
										?	
מתקיף לה רב אשי:										!	
										?	
דתניא:										■	?
										?	
הא תניא:										■	?
										!	
דתניא:										■	!
										?	
רבן שמעון בן גמליאל:										■	?
										?	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי דרגש - ערסא דצלא.	כי אתא רבין אמר ליה ההוא מרבנן, ורב תחליפא בר מערבא שמיה, דהוה שכיח בשוקא דגילדאי:												כז.
דרגש - סירוגו מתוכו, מטה - סירוגה על גבה.	איתמר נמי, אמר רבי ירמיה:												כז.
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל	רבי יעקב בר אחא אמר רבי יהושע בן לוי:												כז.
מטה שנקליטיה יוצאין - זוקפה, ודיו.	ואמר רבי יעקב בר אחא אמר רבי אסי:												כז.
ישן על גבי כסא, על גבי אודייני גדולה, על גבי קרקע - לא יצא ידי חובתו.	תנו רבנן:												כז.
שלא קיים כפיית המטה.	רבי יוחנן:												כז.
מכבדין ומרביצין בבית האבל, ומדיחין קערות וכוסות וצלוחיות וקיתוניות בבית האבל, ואין מביאין את המוגמר ואת הבשמים לבית האבל.	תנו רבנן:												כז.
איני?													כז.
אין מברכין לא על המוגמר ולא על הבשמים בבית האבל.	והא תני בר קפרא:												כז.
ברוכי הוא דלא מברכין, הא אתווי - מייתנין													כז.
לא קשיא הא - בבית האבל, הא - בבית המנחמין.													כז.
אין מוליכין לבית האבל לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנון, אלא בסלים.													כז.
ואין אומרים ברכת אבליים במועד, אבל עומדין בשורה, ומנחמין, ופותרין את הרבים.													כז.
אין מניחין את המטה ברחוב שלא להרגיל את ההספד.													כז.
ולא של נשים לעולם, מפני הכבוד.													כז.
בראשונה היו מוליכין בבית האבל, עשירים - בקלתות של כסף ושל זהב, ועניים - בסלי נצרים של ערבה קלופה. והיו עניים מתביישים, התקינו שיהו הכל מביאין בסלי נצרים של ערבה קלופה, מפני כבודן של עניים.	תנו רבנן:												כז.
בראשונה היו משקין בבית האבל, עשירים - בזכוכית לבנה, ועניים בזכוכית צבועה, והיו עניים מתביישיין. התקינו שיהו הכל משקין בזכוכית צבועה, מפני כבודן של עניים.	תנו רבנן:												כז.
בראשונה היו מגלין פני עשירים ומכסין פני עניים, מפני שהיו מושחרין פניהן מפני בצורתן, והיו עניים מתביישיין. התקינו שיהו מכסין פני הכל, מפני כבודן של עניים.													כז.
בראשונה היו מוציאין עשירים בדרגש, ועניים בכליכה, והיו עניים מתביישיין, התקינו שיהו הכל מוציאין בכליכה, מפני כבודן של עניים.													כז.
בראשונה היו מניחין את המוגמר תחת חולי מעים מתים, והיו חולי מעים חיים מתביישיין, התקינו שיהו מניחין תחת הכל, מפני כבודן של חולי מעים חיים.													כז:
בראשונה היו מטבילין את הכלים על גבי נדות מתות, והיו נדות חיות מתביישות, התקינו שיהו מטבילין על גבי כל הנשים, מפני כבודן של נדות חיות.													כז:
בראשונה מטבילין על גבי זבין מתים, והיו זבין חיים מתביישיין. התקינו שיהו מטבילין על גב הכל, מפני כבודן של זבין חיים.													כז:
בראשונה היתה הוצאת המת קשה לקרוביו יותר ממייתתו, עד שהיו קרוביו מניחין אותו ובורחין. עד שבא רבן גמליאל ונהג קלות ראש בעצמו ויצא בכלי פשתן, ונהגו העם אחריו לצאת בכלי פשתן.													כז:
והאידנא נהוג עלמא אפילו בצרדא בר זוזא.	רב פפא:												כז:
אין מניחין את המטה ברחוב.													כז:
אין מועד בפני תלמיד חכם, וכל שכן חנוכה ופורים. והני מילי - בפניו, אבל שלא בפניו - לא.	רב פפא:												כז:
איני?													כז:
והא רב כהנא ספדיה לרב זביד מנהרדעא בפום נהרא													כז:
יום שמועה הוה, וכפניו דמי.	רב פפי:												כז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	Talmud Navigator											
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
הספד על לב, דכתיב (ישעיהו ל"ב) על שדים ספדים, טיפוח - ביד, קילוס - ברגל.	עולא:										■	◇	כז:	
המקלס - לא יקלס בסנדל, אלא במנעל, מפני הסכנה.	תנו רבנן:										■	◇	כז:	
אבל, כיון שניענע ראשו - שוב אין מנחמין רשאין לישב אצלו.	רבי יוחנן:										■	◇	כז:	
הכל חייבין לעמוד מפני נשיא, חוץ מאבל וחולה.	רבי יוחנן:										■	◇	כז:	
לכל אומרים להם שבו חוץ מאבל וחולה.	רבי יוחנן:										■	◇	כז:	
אבל, יום ראשון - אסור לאכול לחם משלו, מדאמר ליה רחמנא ליחזקאל (יחזקאל כ"ד) ולחם אנשים לא תאכל.	רב יהודה אמר רב:										■	◇	כז:	
רבה ורב יוסף מחלפי סעודתייהו להדדי.											○		כז:	
מת בעיר - כל בני העיר אסורין בעשיית מלאכה.	ואמר רב יהודה אמר רב:										■	◇	כז:	
רב המנונא איקלע לדרומתא, שמע קול שיפורא דשכבא. חזא הנך אינשי דקא עבדי עבידתא											○		כז:	
ליהו הנך אנשי בשמתא לא שכבא איכא במתא?	אמר להו: [רב המנונא]										■		כז:	
אמרו ליה: חבורתא איכא במתא.											○	◇	כז:	
אי הכי - שריא לכו.	אמר להו: [רב המנונא]										■	◇	כז:	
כל המתקשה על מתו יותר מדאי - על מת אחר הוא בוכה.	ואמר רב יהודה אמר רב:										■	◇	כז:	
ההיא איתתא דהות בשיבכותיה דרב הונא, הוו לה שבעה בני. מת חד מינייהו, הוות קא בכיא ביתרתא עליה.											○		כז:	
לא תעבדי הכי	שלח לה רב הונא:										■		כז:	
לא אשגחה ביה. שלח לה: אי צייתת - מוטב, ואי לא - צבית זוודתא לאידך מית. ומיתו כולהו. לסוף אמר לה: תימוש זוודתא לנפשך, ומיתא.											○		כז:	
(ירמיהו כ"ב) אל תבכו למת ואל תנדו לו, אל תבכו למת - יותר מדאי ואל תנדו לו - יותר מכשיעור.											■	◇	כז:	
הא כיצד?											^		כז:	
שלשה ימים - לבכי, ושבעה - להספד, ושלשים - לגיהוץ ולתספורת. מכאן ואילך - אמר הקדוש ברוך הוא: אי אתם רחמנים בו יותר ממני.											!	◇	כז:	
(ירמיהו כב) בכו בכו להלך, אמר רב יהודה: להולך בלא בנים.	[רב יהודה]										◆	■	◇	כז:
רבי יהושע בן לוי לא אזל לבי אבלא אלא למאן דאזיל בלא בני, דכתיב בכו בכו להלך כי לא ישוב עוד וראה את ארץ מולדתו.	[רבי יהושע בן לוי]										○		כז:	
זה שעבר עבירה ושנה בה.	רב הונא:										◆	■	◇	כז:
רב הונא לטעמיה											■		כז:	
כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה - הותרה לו.	דאמר רב הונא:										■	■	◇	כז:
הותרה לו סלקא דעתך?											;		כז:	
אלא אימא: נעשית לו כהיתר.											■	◇	כז:	
אבל שלשה ימים הראשונים - יראה את עצמו כאילו חרב מונחת לו בין שתי כתיפיו, משלשה עד שבעה - כאילו מונחת לו כנגדו בקרן זוית, מכאן ואילך - כאילו עוברת כנגדו בשוק.	רבי לוי:										■	◇	כז:	
ולא של נשים לעולם מפני הכבוד											■		כז:	
לא שנו אלא חיה. אבל שאר נשים - מניחין.	נהרדעי:										◆	■	◇	כז:
אפילו שאר הנשים, דכתיב (במדבר כ') ותמת שם מרים ותקבר שם - סמוך למיתה קבורה.	רבי אלעזר:										◆	■	◇	כז.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אף מרים בנשיקה מתה, אתיא שם שם ממש. ומפני מה לא נאמר בה על פי ה' - מפני שגנאי הדבר לאומרו.	ואמר רבי אלעזר:									■	◇	כה.	
למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה - לומר לך: מה פרה אדומה מכפרת - אף מיתתן של צדיקים מכפרת.	רבי אמי:									■	◇	כה.	
למה נסמכה מיתת אהרן לבגדי כהונה? - מה בגדי כהונה מכפרין - אף מיתתן של צדיקים מכפרת.	רבי אלעזר:									■	◇	כה.	
מת פתאום - זו היא מיתה חטופה	תנו רבנן:									■	◇	כה.	
חלה יום אחד ומת - זו היא מיתה דחופה.	[ת"ק]									◆	■	◇	כה.
זו היא מיתת מגפה, שנאמר (יחזקאל כ"ד) בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה וכתוב (יחזקאל כ"ד) ואדבר אל העם בבקר ותמת אשתי בערב.	רבי חנניא בן גמליאל:									◆	■	◇	כה.
שני ימים ומת - זו היא מיתה דחוייה										■	◇	כה.	
שלשה - גערה										■	◇	כה.	
ארבעה - נזיפה										■	◇	כה.	
חמשה - זו היא מיתת כל אדם.										■	◇	כה.	
מאי קרא? - (דברים ל"א) הן קרבו ימין למוות, הן - חד, קרבו - תרי, ימים - תרי, הא חמשה. הן חד - שכן בלשון יוני קורין לאחת הן.	רבי חננין:									■		כה.	
מת בחמשים שנה - זו היא מיתת כרת										■	◇	כה.	
חמשים ושתים שנה - זו היא מיתתו של שמואל הרמתי										■	◇	כה.	
ששים - זו היא מיתה בידי שמים.										■	◇	כה.	
מאי קרא - דכתיב (איוב ה') תבוא בכלח אליי-קבר, בכלח בגימטריא שיתין הוו.	מר זוטרא:									■		כה.	
שבעים - שיבה										■	◇	כה.	
שמונים - גבורות, דכתיב (תהלים צ') ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה.										■	◇	כה.	
מחמשים ועד ששים שנה - זו היא מיתת כרת. והאי דלא חשיב להו - משום כבודו של שמואל הרמתי.	רבה:									■	◇	כה.	
רב יוסף, כי הוה בר שיתין עבד להו יומא טבא לרבנן. אמר: נפקי לי מכרת.	[רב יוסף]									○		כה.	
נהי דנפק ליה מר מכרת דשני, מכרת דיומי מי נפיק מר?	אמר ליה אביי:									;		כה.	
נקוט לך מיהא פלגא בידך.	אמר ליה: [רב יוסף]									!		כה.	
רב הונא נח נפשיה פתאום, הוו קא דייגי רבנן.										○	◇	כה.	
לא שנו אלא שלא הגיע לגבורות, אבל הגיע לגבורות - זו היא מיתת נשיקה.	תנא להו זוגא דמהדייב:									■	◇	כה.	
חיי, בני ומזוני, לא בזכותא תליא מילתא, אלא במזלא תליא מילתא. דהא רבה ורב חסדא תרוייהו רבנן צדיקי הוו, מר מצלי ואתי מיטרא, ומר מצלי ואתי מיטרא. רב חסדא היה תשעין ותרתין שנין - רבה היה ארבעין, בי רב חסדא - שיתין הלולי, בי רבה - שיתין תיכלי. בי רב חסדא - סמידא לכלבי ולא מתבעי, בי רבה - נהמא דשערי לאינשי, ולא משתכח.	רבא:									■	◇	כה.	
הני תלת מילי בעאי קמי שמיא, תרתי יהבו לי, חדא לא יהבו לי חוכמתיה דרב הונא ועותריה דרב חסדא - ויהבו לי, ענותנותיה דרבה בר רב הונא - לא יהבו לי.	ואמר רבא:									■	◇	כה.	
רב שעורים אחוה דרבא הוה יתיב קמיה דרבא, חזייה דהוה קא מנמנמ.										○	◇	כה.	
לימא ליה מר דלא לצערן	אמר ליה: [רבא]									○		כה.	
מר לאו שושביניה הוא?	אמר ליה: [רב שעורים]									○		כה.	
כיון דאימסר מזלא - לא אשגח בי.	אמר ליה: [רבא]									○		כה.	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ליתחזי לי מר.	אמר ליה: [רב שעורים]												כה.
איתחזי ליה.	[רבא]												כה.
הוה ליה למר צערא?	אמר ליה: [רב שעורים]												כה.
כי ריבדא דכוסילתא.	אמר ליה: [רבא]												כה.
רבא הוה יתיב קמיה דרב נחמן, חזייה דקא מנמנמ.													כה.
לימא ליה מר דלא לצערן.	אמר ליה: [רב נחמן]												כה.
מר לאו אדם חשוב הוא?	אמר ליה: [רבא]												כה.
מאן חשיב, מאן ספין, מאן רקיע?	אמר ליה: [רב נחמן]												כה.
ליתחזי לי מר.	אמר ליה: [רבא]												כה.
איתחזי ליה.	[רב נחמן]												כה.
אמר ליה: הוה ליה למר צערא?	אמר ליה: [רבא]												כה.
כמישחל בניתא מחלבא. ואי אמר לי הקדוש ברוך הוא זיל בההוא עלמא כד הוית - לא בעינא, דנפיש ביעתותיה.	אמר ליה:												כה.
רבי אלעזר הוה קאכיל תרומה, איתחזי ליה. אמר ליה: תרומה קא אכילנא, ולא קודש איקרין? חלפא ליה שעתא.	[רבי אלעזר]												כה.
רב ששת איתחזי ליה בשוקא, אמר ליה: בשוקא כבהמה? איתא לגבי ביתא.	[רב ששת]												כה.
רב אשי איתחזי ליה בשוקא, אמר ליה: איתרח לי תלתין יומין, ואהדרי לתלמודאי. דאמריתו: אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו. ביום תלתין אתא, אמר ליה: מאי כולי האי? - קא דחקא רגליה דבר נתן, ואין מלכות נוגעת בחבירתה אפילו כמלא נימא.	[רב אשי]												כה.
רב חסדא לא הוה יכיל ליה, דלא הוה שתיק פומיה מגירסא. סליק יתיב בארזא דבי רב, פקע ארזא ושתיק ויכיל ליה.	[רב חסדא]												כה.
רבי חייא לא הוה מצי למיקרבא ליה. יומא חד אידמי ליה כעניא, אתא טריף אבבא, אמר ליה: אפיק לי ריפתא. אפיקו ליה. אמר ליה: ולא קא מרחם מר אעניא? אההוא גברא אמאי לא קא מרחם מר? גלי ליה, אחוי ליה שוטא דנורא, אמצי ליה נפשיה.	[רבי חייא]												כה.
נשים במועד מענות, אבל לא מטפחות.	[ת"ק]												כה: מ
הסמוכות למטה מטפחות.	רבי ישמעאל:												כה:
בראשי חדשים, בחנוכה ובפורים - מענות ומטפחות, בזה וזה - לא מקוננות.													כה:
נקבר המת - לא מענות ולא מטפחות.													כה:
איזהו עינוי - שכולן עונות כאחד, קינה - שאחת מדברת וכולן עונות אחריה, שנאמר (ירמיהו ט') ולמדנה בנתיכם נהי ואשה רעותה קינה.													כה:
אבל לעתיד לבא הוא אומר (ישעיהו כ"ה) בלע המות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וגו'.													כה:
מאי אמרין?													כה: ג
ויי לאזלא, ויי לחבילא.	רב:												כה:
נשי דשכנציב אמרין הכי: ויי לאזלא, ויי לחבילא.	רבא:												כה:
נשי דשכנציב אמרין: גוד גרמא מככא, ונמטי מיא לאנטיכי.	רבא:												כה:
נשי דשכנציב אמרין: עטוף וכסו טורי, דבר רמי ובר רברבי הוא.	רבא:												כה:
נשי דשכנציב אמרין: שייל אצטלא דמלתא לבר חורין דשלימו זוודיה.	רבא:												כה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

מועד קטן-ואלו מגלחין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא																
נשי דשכנציב אמרן: רהיט ונפיל אמעברא, ויזופתא יזיף.	רבא:												■	◊	כה:	
נשי דשכנציב אמרן: אחנא תגרי אזבזגי מיבדקו.	רבא:												■	◊	כה:	
נשי דשכנציב אמרן: מותא כי מותא, ומרעין - חיבוליא.	רבא:												■	◊	כה:	
(קהלת ז) טוב ללכת אל בית אבל וגו' עד והחי יתן אל לבו דברים של מיתה, דיספד - יספדוניה, דיקבר - יקברוניה, דיטען - יטעוניה, דידל - ידלוניה.	תניא, היה רבי מאיר אומר:												■	◊	כה:	
דלא ידל - ידלוניה, דכתיב (משלי כ"ה) כי טוב אמר לך עלה הנה וגו'.	איכא דאמרי:												■	◊	כה:	
כשמתו בניו של רבי ישמעאל נכנסו ארבעה זקנים לנחמו: רבי טרפון, ורבי יוסי הגלילי, ורבי אלעזר בן עזריה, ורבי עקיבא.	תנו רבנן:												○	■	◊	כה:
דעו שחכם גדול הוא, ובקי באגדות, אל יכנס אחד מכם לתוך דברי חבירו.	אמר להם רבי טרפון:												○	■	כה:	
ואני אחרון.	רבי עקיבא:												○	■	כה:	
רבו עונותיו, תכפוהו אבליו, הטריח רבותיו פעם ראשונה ושניה.	פתח רבי ישמעאל ואמר:												■	■	◊	כה:
(ויקרא י') ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה, והלא דברים קל וחומר: ומה נדב ואביהוא שלא עשו אלא מצוה אחת, דכתיב (ויקרא ט') ויקרבו בני אהרן את הדם אליו - כך, בניו של רבי ישמעאל - על אחת כמה וכמה.	נענה רבי טרפון ואמר:												■	■	◊	כה:
(מלכים א' י"ד) וספדו לו כל ישראל וקברו אתו, והלא דברים קל וחומר: ומה אביה בן ירבעם שלא עשה אלא דבר אחד טוב, דכתיב ביה (מלכים א' י"ד) יען נמצא בו דבר טוב - כך, בניו של רבי ישמעאל - על אחת כמה וכמה.	נענה רבי יוסי הגלילי ואמר:												■	■	◊	כה:
מאי דבר טוב?													^	■	כה:	
שביטל משמרתו ועלה לרגל	חד: [רבי זירא/רבי חנינא בר פפא]												!	■	כה:	
שביטל פרדסאות שהושיב ירבעם אביו על הדרכים שלא יעלו ישראל לרגל.	וחד: [רבי זירא/רבי חנינא בר פפא]												!	■	כה:	
(ירמיהו ל"ד) בשלום תמות ובמשרפות אבותיך המלכים הראשנים [אשר היו לפניך כן] ישרפו לך, והלא דברים קל וחומר: ומה צדקיהו מלך יהודה, שלא עשה אלא מצוה אחת, שהעלה ירמיה מן הטיט - כך, בניו של רבי ישמעאל - על אחת כמה וכמה.	נענה רבי אלעזר בן עזריה ואמר:												■	■	◊	כה:
(זכריה י"ב) ביום ההוא יגדל המספד בירושלים כמספד הדרמון בבקעת מגדון.	נענה רבי עקיבא ואמר:												■	■	◊	כה:
אלמלא תרגומיה דהאי קרא לא הוה ידענא מאי קאמר: בעידנא ההוא יסגי מספדא בירושלים כמספדא דאחאב בר עמרי דקטל יתיה הדרמון בר טבריומן, וכמספד דיאשיה בר אמן דקטל יתיה פרעה חגירא בבקעת מגידו	ואמר רב יוסף:												■	■	◊	כה:
והלא דברים קל וחומר: ומה אחאב מלך ישראל, שלא עשה אלא דבר אחד טוב, דכתיב (מלכים א' כ"ב) והמלך היה מעמד במרכבה נכח ארם - כך, בניו של רבי ישמעאל - על אחת כמה וכמה.													■	◊	כה:	
כתיב ביה בצדקיהו בשלום תמות וכתיב (ירמיהו ל"ט) ואת עיני צדקיהו עורך	רבא לרבה בר מרי:												?	◊	כה:	
שמת נבוכדנאצר בימיו.	אמר ליה: [רבה בר מרי] הכי אמר רבי יוחנן:												!	◊	כה:	
כתיב ביה ביאשיהו (מלכים ב' כ') לכן הנני אסיפך על אבתיך ונאספת אל קברתיך בשלום וכתיב (דברי הימים ב' ל"ה) וירו הירים למלך יאשיהו	רבא לרבה בר מרי:												?	◊	כה:	
שעשאוהו ככברה	ואמר רב יהודה אמר רב:												?	■	כה:	
שלא חרב בית המקדש בימיו.	אמר ליה: [רבה בר מרי] הכי אמר רבי יוחנן:												!	◊	כה:	
אין מנחמין רשאיין לומר דבר עד שיפתח אבל, שנאמר (איוב ג') אחרי כן פתח איוב את פיהו והדר ויען אליפז התימני.	רבי יוחנן:												■	◊	כה:	
מנין לאבל שמיסב בראש - שנאמר (איוב כ"ט) אבחר דרכם ואשב ראש ואשכון כמלך בגדוד כאשר אבלים ינחם.	רבי אבהו:												■	◊	כה:	
ינחם אחריני משמע													?		כה:	
ינחם כתיב.	רב נחמן בר יצחק:												!		כה:	
מהכא: (עמוס ו') וסר מרזח סרוחים, מרזח - נעשה שר לסרוחים.	מר זוטרא:												■	◊	כה:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנין לחתן שמיסב בראש - שנאמר (ישעיהו ס"א) כחתן יכהן פאר, מה כהן בראש - אף חתן בראש.	רבי חמא בר חנינא:												כח:
וכהן גופיה מנלן?													כח:
(ויקרא כ"א) וקדשתו - לכל דבר שבקדושה, לפתוח ראשון, ולברך ראשון, וליטול מנה יפה ראשון.	דתנא דבי רבי ישמעאל:												כח:
קשה יציאת נשמה מן הגוף כציפורי בפי הוושט.	רבי חנינא:												כח:
כפטירי בפי וושט.	רבי יוחנן:												כט.
הנפטר מן המת לא יאמר לו לך לשלום אלא לך בשלום הנפטר מן החי לא יאמר לו לך בשלום, אלא לך לשלום.	רבי לוי בר חיתא:												כט:
הנפטר מן המת לא יאמר לו לך לשלום אלא לך בשלום - שנאמר ואתה תבוא אל אבתיך בשלום.													כט:
הנפטר מן החי לא יאמר לו לך בשלום אלא (שמות ד') לך לשלום, שהרי דוד שאמר לאבשלום (שמואל ב' ט"ו) לך בשלום - הלך ונתלה, יתרו שאמר למשה (שמות ד') לך לשלום - הלך והצליח.													כט:
כל היוצא מבית הכנסת לבית המדרש, ומבית המדרש לבית הכנסת - זוכה ומקבל פני שכינה, שנאמר (תהלים פ"ד) ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלהים בציון.	רבי לוי:												כט:
תלמידי חכמים אין להם מנוחה אפילו לעולם הבא, שנאמר ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלהים בציון.	רב חייא בר אשי אמר רב:												כט:
הדרן עלך ואלו מגלחין וסליקא לה מסכת מועד קטן													

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

מקרא-key:		Talmud Navigator									
מקרא-key:	מקרא-key:	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
חגיגה-הכל חייבין	מימרא										
הכל חייבין בראייה, חוץ מחרש, שוטה, וקטן, וטומטום, ואנדרוגינוס, ונשים, ועבדים שאינם משוחררים, החיגר, והסומא, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לעלות ברגליו.	מאן דאמר										
איזהו קטן - כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית	בית שמאי										
כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, שנאמר (שמות כ"ג) שלש רגלים.	בית הלל										
הראייה שתי כסף, והחגיגה מעה כסף.	בית שמאי										
הראייה מעה כסף, והחגיגה שתי כסף.	בית הלל										
הכל לאתויי מאי?											
לאתויי מי שחציו עבד וחציו בן חורין.											
מי שחציו עבד וחציו בן חורין פטור מן הראייה, הכל לאתויי מאי?	ולרבינא, דאמר:										
לאתויי חיגר ביום ראשון ונתפשט ביום שני.											
הניחא למאן דאמר כולן תשלומין זה לזה, אלא למאן דאמר כולן תשלומין דראשון - הכל לאתויי מאי?											
לאתויי סומא באחת מעיניו. ודלא כי האי תנא.											
סומא באחת מעיניו פטור מן הראייה, שנאמר (שמות כ"ג) יראה יראה - כדרך שבא לראות כך בא ליראות, מה לראות בשתי עיניו - אף ליראות בשתי עיניו.	דתניא, יוחנן בן דהבאי אומר משום										
ואיבעית אימא: לעולם כדאמרי מעיקרא, ודקא קשיא לך הא דרבינא - לא קשיא כאן - כמשנה ראשונה, כאן - כמשנה אחרונה.											
מי שחציו עבד וחציו בן חורין - עובד את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד	דתנן: בית הלל										
תקנתם את רבו, ואת עצמו לא תקנתם לישא שפחה - אינו יכול, בת חורין - אינו יכול, ליבטיל? והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורבייה, שנאמר (ישעיהו מ"ה) לא תהו בראה לשבת יצרה, אלא, מפני תיקון העולם וחזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי.	אמרו להם בית שמאי:										
חוץ מחרש שוטה וקטן כו'.											
קתני חרש דומיא דשוטה וקטן, מה שוטה וקטן - דלאו בני דעה, אף חרש - דלאו בר דעה הוא.											
חרש שדיברו חכמים בכל מקום - שאינו שומע ואינו מדבר. הא מדבר ואינו שומע, שומע ואינו מדבר - חייב.	וקמ"ל כדתנן:										
המדבר ואינו שומע - זהו חרש, שומע ואינו מדבר זהו אלם, זהו זהו הרי הן כפקחין לכל דבריהם.	תנינא להא, דת"ר:										
וממאי דמדבר ואינו שומע זהו חרש, שומע ואינו מדבר זהו אלם											
דכתיב (תהלים ל"ח) ואני כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו.											
ואיבעית אימא, כדאמרי אינשי: אישתקיל מילוליה.											
מדבר ואינו שומע ואינו מדבר חייב											
מדבר ואינו שומע, שומע ואינו מדבר - פטור	והתניא:										
חסורי מחסרא, והכי קתני: הכל חייבין בראייה ובשמחה, חוץ מחרש המדבר ואינו שומע, שומע ואינו מדבר, שפטור מן הראייה. ואף על פי שפטור מן הראייה - חייב בשמחה. ואת שאינו לא שומע ולא מדבר, הכל חייבין בראייה ובשמחה - חוץ מחרש המדבר ואינו שומע, שומע ואינו מדבר - שפטורין מן הראייה. ואף על פי שפטור מן הראייה חייב בשמחה. ואת שאינו לא שומע ולא מדבר, ושוטה וקטן - שפטורין אף מן	רבינא ואיתימא רבא:										
מאי שנא לענין ראייה דפטירי, ומאי שנא לענין שמחה דמחייבי? -	תניא נמי הכי:										
לענין ראייה גמר ראייה מהקהל, דכתיב (דברים ל"א) הקהל את העם האנשים והנשים והטף וכתוב (דברים ל"א) בבא כל ישראל לראות.											
והתם מנלן?											

<p>מקרא-key:</p> <p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator													
מימרא		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
		מאן דאמר													
דכתיב (דברים ל"א) למען ישמעו ולמען ילמדו,															
למען ישמעו - פרט למדבר ואינו שומע, ולמען ילמדו - פרט לשומע ואינו מדבר.		! ותניא: ◊													
למימרא דכי לא משתעי לא גמר?		¿													
והא הנהו תרי אילמי דהוו בשבבותיה דרבי, בני ברתיא דרבי יוחנן בן גודגדא, ואמרי לה בני אחתיא דרבי יוחנן, דכל אימת דהוה עייל רבי לבי מדרשא הוו עיילי ויתבי קמייהו, ומניידי ברישייהו ומרחשין קרי ביה למען ילמדו.		¿ ◊													
ודאי למען ילמדו הוא, דאי סלקא דעתך למען ילמדו וכיון דלא משתעי לא גמר, וכיון דלא שמע לא גמר - האי מלמען ישמעו נפקא אלא ודאי למען ילמדו הוא.		! מר זוטרא: ◊													
חרש באזנו אחת פטור מן הראיה, שנאמר (דברים ל"א) באזניהם.		רבי תנחום: ◊													
והאי באזניהם מבעי ליה: באזניהם דכולהו ישראל		¿													
ההוא מנגד כל ישראל נפקא.		!													
אי מנגד כל ישראל הוה אמינא: אף על גב דלא שמעי, כתב רחמנא באזניהם - והוא דשמעי?		¿													
ההוא מלמען ישמעו נפקא.		!													
חגור ברגלו אחת - פטור מן הראיה, שנאמר רגלים.		רבי תנחום: ◊													
והא רגלים מבעי ליה פרט לבעלי קבין		¿ ◊													
ההוא מפעמים נפקא.		! ◊													
פעמים, אין פעמים אלא רגלים, וכן הוא אומר (ישעיהו כ"ו) תרמסנה רגל רגלי עני פעמי דלים ואומר (שיר השירים ז') מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב.		דתניא: ■ !													
מאי דכתיב מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב - כמה נאין רגליהן של ישראל בשעה שעולין לרגל, בת נדיב - בתו של אברהם אבינו שנקרא נדיב, שנאמר (תהלים מ"ז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם. אלהי מאי דכתיב (בראשית ל"ז) והבור רק אין בו מים ממשמע שנאמר והבור רק איני יודע שאין בו מים? אלא: מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים - יש בו.		דרש רבא: ◊													
מעשה ברבי יוחנן בן ברוקא ורבי אלעזר חסמא שהלכו להקביל פני רבי יהושע בפקיעין,		אמר רב כהנא, דרש רב נתן בר מניומי ◊													
מה חידוש היה בבית המדרש היום?		תנו רבנן: ◊													
תלמידיך אנו, ומימיך אנו שותין.		אמר להם: [רבי יהושע] ◊													
אף על פי כן, אי אפשר לבית המדרש בלא חידוש, שבת של מי היתה? -		אמרו לו: ◊													
שבת של רבי אלעזר בן עזריה היתה. -		אמר להם: ◊													
ובמה היתה הגדה היום?		[אמרו לו:] ◊													
בפרשת הקהל.		אמר להם: ◊													
ומה דרש בה?		[אמרו לו:] ◊													
(דברים ל"א) הקהל את העם האנשים והנשים והטף אם אנשים באים ללמוד, נשים באות לשמוע, טף למה באין? כדי ליתן שכר למביאיהן.		אמר להם: ◊													
מרגלית טובה היתה בידכם ובקשתם לאבדה ממני?		[דרש רבא"ע] ◊													
(דברים כ"ו) את ה' האמרת היום וה' האמריך היום אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם, ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם - אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם דכתיב (קהלת י"ב) דברי חכמים כדרבנות וכמסמרות נטועים בעלי אספות נתנו מרעה אחד. למה נמשלו דברי תורה לדרבן? לומר לך: מה דרבן זה מכויין את הפרה לתלמיה להוציא חיים לעולם, אף דברי תורה מכוונין אי מה דרבן זה מטלטל אף דברי תורה מטלטלין - תלמוד לומר מסמרות.		אמר להם: ◊													
		ועוד דרש: [רבא"ע] ◊													
		ואף הוא פתח ◊ ודרש: [רבא"ע] ◊													
		◊													

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- ■</p>
--	---

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אי מה מסמר זה חסר ולא יתר אף דברי תורה חסירין ולא יתירין - תלמוד לומר נטועים, מה נטיעה זו פרה ורבה - אף דברי תורה פריין ורביין.												◊	ג.
בעלי אספות - אלו תלמידי חכמים שיושבין אסופות ועוסקין בתורה, הללו מטמאין והללו מטהרין, הללו אוסרין והללו מתירין, הללו פוסלין והללו מכשירין.												◊	ג.
שמה יאמר אדם: היאך אני למד תורה מעתה? תלמוד לומר: כולם נתנו מרעה אחד - אל אחד נתנן, פרנס אחד אמרן, מפי אדון כל המעשים ברוך הוא, דכתיב (שמות כ') וידבר אלהים את כל הדברים האלה. אף בלשון הזה אמר להם: אין דור יתום שרבי אלעזר בן עזריה שרוי בתוכו.	[ר' יהושע]											○	ג.
ולימרו ליה בהדיא?												◊	ג.
משום מעשה שהיה.												!	ג.
מעשה ברבי יוסי בן דורמסקית שהלך להקביל פני רבי אלעזר בלוד, אמר לו: מה חידוש היה בבית המדרש היום? -	דתניא:											○	ג.
נמנו וגמרו: עמון ומואב מעשרין מעשר עני בשביעית.	אמר ליה: [ר' יוסי בן דורמסקית]											○	ג.
יוסי פשוט ידיך וקבל עיניך.	אמר לו: [ר"א]											○	ג.
פשט ידיו וקבל עיניו.												○	ג.
(תהלים כ"ה) סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם.	בכה רבי אלעזר ואמר:											○	ג.
לך אמור להם: אל תחושו למניינכם, כך מקובלני מרבן יוחנן בן זכאי, ששמע מרבו, ורבו מרבו: הלכתא למשה מסיני, עמון ומואב מעשרין מעשר עני בשביעית. מה טעם? הרבה כרכים כבשו עולי מצרים ולא לאחר שנתיישבה דעתו, אמר: יהי רצון שיחזרו עיני יוסי למקומן. וחזרו.	אמר לו: [ר"א]											○	ג.
איזהו שוטה? היוצא יחידי בלילה, והלך בבית הקברות, והמקרע את כסותו.	תנו רבנן:											■	ג.
עד שיהו כולן בבת אחת.	איתמר, רב הונא:											◊	ג.
אפילו באחת מהן.	רבי יוחנן											◊	ג.
היכי דמי? אי דעביד להו דרך שטות - אפילו בחדא נמי אי דלא עביד להו דרך שטות - אפילו כולהו נמי לא לעולם דקא עביד להו דרך שטות, והלך בבית הקברות - אימור כדי שתשרה עליו רוח טומאה הוא דקא עביד, והיוצא יחידי בלילה - אימור גנדרופס אחדיה, והמקרע את כסותו - אימור בעל מחשבות הוא. כיון												!	ג.
אי שמיע ליה לרב הונא הא דתניא: אי זהו שוטה - זה המאבד כל מה שנותנים לו, הוה הדר ביה.	רב פפא:											■	ד.
כי הוה הדר ביה - ממקרע כסותו הוא דהוה הדר ביה, דדמיא להא, או דלמא מכולהו הוה הדר?	איבעיא להו:											^	ד.
תיקו.												■	ד.

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ;
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראיה ■

disputants-חולקים ♦
 central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊
 insertion of an earlier segment-קודמת פיסקה של <
 story-מעשה O

מקרא-key:

Talmud Navigator

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

חגיגה-הכל חייבין	מאן דאמר												
מימרא													

<p>key-מקרא:</p>	<p>disputants-חולקים ◊</p>	<p>statement-מימרא ■</p>
	<p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊</p>	<p>challenge-קושיא ;</p>
	<p>insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- <</p>	<p>question-שאלה ^</p>
	<p>story-מעשה- O</p>	<p>answer-תירוץ !</p> <p>proof-ראיה ■</p>

מקרא-מפתח		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																			
הגיגה-הכל חייבין																					
מימרא	מאן דאמר																				

key-מקרא:	disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O	statement-מימרא challenge-קושיא-; question-שאלה-^ answer-תירוק-! proof-ראיה-■
-----------	--	---

מקרא-מ	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חגיגה-הכל חייבין												
מימרא												

<p>מקרא-key:</p> <p>♦ חולקים-disputants</p> <p>◇ central point for summary and review-חזרה לסיכום</p> <p>< מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>∴ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
---	---

חגיגה-הכל חייבין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא											

מקרא-קלי: central point for summary and review- וחזרה- לסיכום insertion of an earlier segment- קודמת- story-מעשה-O	מירא-סטטמנט: challenge-קושיא- question-שאלה-^ answer-תירוק-! proof-ראיה-■
--	--

חגיגה-הכל חייבין	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◇ **challenge-קושיא** †
insertion of an earlier segment-פיסקה קודמת < **question-שאלה** ^
story-מעשה O **answer-תירוץ** !
key-מקרא : **proof-ראיה** ■

Talmud Navigator

חגיגה-הכל חייבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מימרא																						

key-מקרא: central point for summary and review-חזרה-◊ insertion of an earlier segment-קודמת-< story-מעשה-O	disputants-חולקים-◆ statement-מימרא-■ challenge-קושיא-; question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■
--	--

חגיגה-הכל חייבין מימרא	מאן דאמר
---------------------------	----------

Talmud Navigator
 א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ

disputants-חולקים ◆ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◇ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-< story-מעשה-O	מימרא-statement ■ challenge-קושיא-; question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■
---	--

מקרא-key:	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
חגיגה-הכל חייבין		
מימרא		